

„Saa veed du altsaa ingenting?“

Jytte følte, at hendes Hjerter standsede.

„Hvilket?“

„At Dihmer er bleven sindssyg.“

„Sindssyg?“

„Ja, det er Asmus' Udtryk om ham. Jeg har min Viden fra ham.“

Jyttes opjagede Tanker foer omkring efter et Støttepunkt.

„Jeg begriber det ikke. Det nævnte Meta ikke et Ord om. Hun sagde blot, at Dihmer havde set lidt daarlig ud.“

„Naa, den Art Sygelighed mærkes jo ikke straks paa Folk.“

„Hvordan ytrer den sig da?“

„Det er vistnok med fikse Ideer; men jeg spurgte ikke Asmus nærmere ud. Og ærlig talt, Jytte, saa synes jeg heller ikke, vi to skal gaa for dybt ind paa det Emne.“

„Hvorfor skrev du saa til mig, som du gjorde? Det maa du dog have haft en Hensigt med.“

„Det havde jeg ogsaa. Jeg syntes ikke, du skulde være helt uforberedt. Der tales jo en Del om Sagen, og jeg tror, hans Ulykke gaar mange til Hjerter.“

„Saa snakkes der maaske ogsaa om mig i den Forbindelse? Naar det kommer til Stykket, faar jeg vel Skylden?“

„Det har jeg ikke sagt.“

„Ja, for du veed jo ogsaa godt, Mor, at du selv fandt Dihmer underlig forandret. Og du husker vist ogsaa, at han trøstede sig fjorten Dage efter, at vi havde brudt med hinanden — eller hvad man nu skal kalde det.“

„Ja ja, det skal vi, som sagt, ikke tale mere om. Forhaabentlig er det kun noget forbigaaende. Det mener Asmus vist ogsaa. Hans Skæbne vilde ellers være altfor grusom.“ —

Da Jytte var kommen hjem, satte hun sig til sit Flygel for at øve sig. Men hun kunde ikke holde Tankerne ved Spillet, og lidt efter gik hun hen til Telefonen og ringede Asmus op.

Først spurgte hun til en af sine Bekendte, der for nogen Tid siden havde ligget paa hans Klinik; derpaa spøjte hun lidt med